

Rose

?!?!?!
=↗

อัลฟ่า
คนนั้น
คือฉัน
คนเดิม
(สามีเธอใจ)

어른
알파

พิมพ์ครั้งที่ 1

ชนเทอค 손태옥 เขียน • แมวส้มขนแตก แปล • joyoung วาด

Rose

อัลฟ่า
คนนั้น
คือฉัน
คนเดิม
(สามีเธอใจ)

손태옥

ชนแทอค

เชียน

แมวส้มชนแทก

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

อัลฟาคนนั้นคือฉันคนเดิม (สามีเธอใจ)

어린 알파

Rose

โน้ตบุ๊กบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

어린 알파

YOUNG ALPHA

Copyright © Sohn Taeok, 2022

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by PEPPERMINT CO., LTD., Seoul Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2025

by arrangement with PEPPERMINT CO., LTD., through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8306-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริยดา มั่นสมันต์ • บรรณาธิการ ศิริกมล สิมณี

บรรณาธิการต้นฉบับ ตริตติ อินทรรัตน์ • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ สารฤทธิ์ นิมิตลง

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก ญาณิกา อยู่ยิ่ง

ออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล, สุนิดา ภาวะทรัพย์

พิสูจน์อักษร รมิดา แสงสวัสดิ์, สุภาวดี สุขสมัย

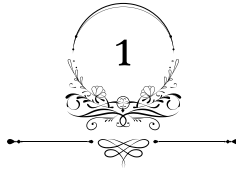
คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะ ผู้อ่านที่รักทุกท่าน ครั้งนี้โรสมาพร้อมกับนิยายแปลเกาหลีแนวโอเมก้าเวิร์สที่มีเนื้อหาน่ารักสดใส พร้อมทำให้ทุกท่านยิ้มไปด้วยกัน

เมื่ออุซิงจุน อัลฟายินเด่นวัยสามสิบหกปี คุณชายแห่งที่เคอร์รี่ผู้ไร้ที่ติเพียบพร้อมด้วยรูปลักษณ์ ทักษะ ความสามารถ เขาตกหลุมรักอนจีอันนักแสดงผู้ครองตำแหน่ง ‘รักแรกแห่งชาติ’ ตั้งแต่แรกเห็น อุซิงจุนเลยทิ้งการแต่งงานทางธุรกิจเพื่อมาแต่งงานกับอนจีอัน

ทว่าความสัมพันธ์ของพวกเขากลับมีเรื่องให้สะเทือนใจ ทำให้อุซิงจุนย้อนกลับไปในวัยยี่สิบปีอีกครั้ง และใช้โอกาสนี้เข้าไปป่วนเบี่ยนไกลซ์ติดอนจีอันเพื่อเรียกคืนความรักของเขากลับคืนมา ซึ่งเขาจะทำสำเร็จหรือไม่โปรดพลิกหน้าถัดไปแล้วร่วมลุ้นไปด้วยกันนะคะ

Rose

เด็กกว่าแล้วไ (กลายเป็นเด็กแล้วไ)

กระทั่งตอนนี้ ก็ยังไม่มีใครทำให้ชีวิตของชิงจนต่างปร้อย

ตลอดชีวิตสามสิบหกปีของชิงจนเป็นแบบนี้เสมอมา ด้วยคุณสมบัติของอัลฟายีนเด่นและเป็นที่ประจักษ์คนต่อไปของทีเคกรุ๊ป เส้นทางที่เขาจะก้าวเดินนั้นราบรื่น

เขาอยู่ในชนชั้นที่ไม่คุ้นชินกับการถูกปฏิเสธ มีทรัพย์สินมากมายจนใช้ไม่หมด มีความมุ่งมั่นและความอยากเอาชนะของอัลฟายีนเด่น รวมทั้งรูปร่างหน้าตาที่ทำให้ความหมายของคำว่า ‘Handsome’ ในพจนานุกรมดูเป็นรูปเป็นร่าง

ดังนั้นชิงจนจึงเป็นคนมีภาพลักษณ์สมบูรณ์แบบ ซึ่งการทำลายภาพลักษณ์ของเขาเป็นเรื่องที่ยากมาก เพราะเส้นทางชีวิตของเขาราบรื่นดูจะไปด้วยเพชรที่ไร้ตำหนิ จนถึงทุกวันนี้ยังไม่มีอะไรมาทำลายความสมบูรณ์แบบของเขาได้ อย่างน้อยก็จนถึงวันนี้และตอนนี้

“นั่นเตือนแล้วนะ”

ชิงจนจ้องมองอนิจันที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามของโต๊ะอาหาร เขาต้องกำหมัดเพื่อข่มความโมโห ในขณะที่จันมีสีหน้าไม่ยั้งดี

อายุยี่สิบแปดปี จะว่าน้อยก็ไม่เชิง แต่จันดูเป็นผู้ใหญ่เกินกว่าคนวัยเดียวกันเพราะสีหน้าเฉยเมย

พอเป็นแบบนี้ทีไร ชิงจนจะประเมินความรู้สึกของอีกฝ่ายได้ยาก สีหน้าเสมือนผ่านโลกมามากของเด็กหนุ่มแสนหล่อเหลา แต่ดูก็รู้ว่าควบคุม

อารมณ์ได้เป็นอย่างดี

“ตระกูลเราไม่มีการจดทะเบียนซ้ำสอง ตายจากกันได้ แต่ห้ามหย่า”

สิ่งที่วางบนโต๊ะอาหารคือเอกสารยินยอมการหย่าที่จ๊ออันยื่นมาให้
ช่องที่จ๊อต้องกรอกไม่มีตรงไหนว่างเลย ซึ่งตรงหัวของอีกฝ่ายมีกระเป๋
เดินทางขนาดยี่สิบแปดนิ้วสองใบ และกระเป๋าลากขนาดใหญ่อีกใบตั้งอยู่

“ใช่ แต่คิดว่าพี่พูดเล่น ตอนนั้นที่ต้องลงตราประทับในสัญญา ก่อน
แต่งงาน ผมไปตั้งเก้าสิบแปดครั้ง”

ซึ่งจูนฟังคำบนเรื่องสัญญาก่อนแต่งงานของจ๊อมาตลอดชีวิตคู่สองปี
นับได้ว่าแก้วนแปรคร่ำครวญ

นับว่าเป็นเรื่องเสียไม่ได้ที่ตอนจะแต่งงานกัน ซึ่งจูนคือผู้รับช่วงต่อ
ของทีเคกรุ๊ปที่ตระกูลอุสึบทอดมาตั้งแต่รุ่นสู่รุ่นเพียงผู้เดียว ส่วนจ๊อ
อย่างมากก็เป็นได้แค่ ‘รักแรกแห่งชาติ’

จ๊อเดวิดเป็นไอดอลตอนอายุสิบเจ็ดปี เขาได้รับความนิยอย่าง
ล้นหลามทั้งในและนอกประเทศ กระทั่งอายุยี่สิบสี่ก็ผันตัวมาเป็นนักแสดง
ภายในหนึ่งปีเขาได้เป็นนักแสดงหลักของภาพยนตร์ที่ขายบัตร์ได้ถึงสิบล้านใบ
ช่างสมคำเล่าลือที่ว่าจ๊อเกิดมาเพื่อเป็นนักแสดง

ทว่าสำหรับครอบครัวเจ้าของทีเคกรุ๊ป จ๊อเป็นแค่นักแสดงคนหนึ่ง
จากสัญญาก่อนแต่งงานเก้าสิบแปดหน้า มีเพียงไม่กี่ข้อที่เขาเป็นฝ่าย
ได้เปรียบ ขณะประทับตราเก้าสิบแปดครั้ง สีหน้าของจ๊อจึงไม่สบอารมณ์

ที่สำคัญ ตอนนั้นจ๊อประทับตราโดยไม่บ่น แม้จะมีเงื่อนไข
เสียเปรียบกว่าอีกฝ่าย เพราะรู้ว่าจะได้กำไรมากกว่าขาดทุน เขาจึงประทับตรา
ลงไป เดิมทีสัญญาก็คือแบบนั้น

“เหตุผลคืออะไร”

“ก็แค่พอใช้ชีวิตในฐานะคู่สมรสของกรรมการผู้จัดการทีเคกรุ๊ป
อย่างเดียว ดันเกิดเสียดายชีวิตที่เหลือขึ้นมา”

“น่าจะคิดให้ได้ก่อนจะประทับตราจดทะเบียนสมรสสิ”

“การใช้เงินของคนอื่นไม่สนุกเอาซะเลยนะสิ”

ในสายตาของซึ่งจูน การที่จ๊อแต่งงานกับเขาไม่ได้เป็นการขาดทุน

อะไรสักนิด การก้าวเท้าเข้ามาในครอบครัวที่ดาราคือตัวตลก เป็นหน้าที่ที่จีอันจะต้องออกจากวงการบันเทิง ซึ่งซึ่งจุนชดเชยด้านวัตถุให้อย่างเต็มที่จนล้นปรี่เสียด้วยซ้ำ

ในทางกลับกัน ซึ่งจุนต้องเสียสละมากมายเพื่อแต่งงานกับจีอัน เขาจึงคาดไม่ถึงว่าตอนนี้จะถูกจีอันหักหลังด้วยวิธีนี้

“ในครอบครัวนี้ แค่ผมจะใช้บัตรเครดิตสักใบที่เป็นชื่อตัวเองยังไม่ได้เลย”

ไม่ใช่เพราะถูกจำกัดวงเงิน แต่เขาแค่ให้ความสำคัญกับชื่อ จีอันไม่จำเป็นต้องจ่ายเพื่อเป็นเจ้าของอะไร ตั้งแต่วินาทีที่แต่งงานกับซึ่งจุน เมื่ออยู่ในสถานภาพคู่สมรสของอูซึ่งจุน อีกไม่นานเขาก็จะได้เป็นเจ้าของทุกสิ่งในโลก จีอันก็แค่เลือกที่ต้องการอะไร

“เหตุผลที่การแต่งงานของฉันท้องล้มเหลวเพราะเรื่องแค่นี้เองหรือชื่อของนายเนี่ยนะ”

พอเห็นซึ่งจุนขบเขี้ยวเคี้ยวฟันจนแทบจะคำรามออกมา จีอันก็ระเบิดเสียงหัวเราะ ซึ่งเป็นเสียงหัวเราะเยาะอย่างชัดเจน

“ที่เป็นคนสุดท้ายอดมากนะ เป็นแฟนกันหนึ่งปี อยู่ด้วยกันสองปี แปลกใหม่ทุกวัน”

“นาย...”

ซึ่งจุนที่พูดไม่ออกเรียกจีอัน พลางใช้นิ้วโป้งกับนิ้วชี้ขยี้คิ้วหนาทั้งสองข้าง ความวิตกกังวลทำให้เขาทรมาณมาตลอดจนต้องเงยไปครู่หนึ่ง ก่อนจะโยนคำถามที่ผู้ขายมักถามไปทางคู่สมรสที่ยังคงดงมและเด็กกว่าเขาแปดปี

“มีคนอื่นหรือ”

ซึ่งจุนวางมือบนโต๊ะอาหารแล้วสบตาจีอันอย่างเด็ดเดี่ยว

ชั่วขณะนั้นซึ่งจุนมองเห็นความเศร้าอันลึกกล้าในดวงตาของจีอัน และเรียวคิ้วที่ตัดแต่งไว้อย่างเรียบร้อยลู่ลง

เมื่อเห็นแบบนั้นเขาก็นึกถึงวันแรกที่ได้พบจีอัน แต่สิ่งที่ซึ่งจุนพ่นออกมาเมื่อครู่ทำให้ทุกอย่างจบลงแล้วจริง ๆ ในตอนท้ายคนเรามากก็ถึงครั้งแรกเสมอ ซึ่งจุนรู้สึกเหมือนหัวใจจะหยุดเต้น เขาหลับตาแล้วกลืนคำพูด

ร้ายกาจ

โชคคิตีที่จี้อันหียบแวนกันแดดบนโต๊ะอาหารขึ้นมาใส่ ใบหน้าของเขา กลับมานิ่งเฉยอีกครั้ง มีเพียงริมฝีปากหนาที่โค้งขึ้นเล็กน้อยจนทำให้ใบหน้า ดูย้วยว่น ก่อนใช้นิ้วชี้ดันแวนกันแดดขึ้น ซึ่งรอยยิ้มนั้นยิ่งทำให้เขาดูหยิ่งยโส

“ในสัญญา ก่อนแต่งงานมีลายเซ็นผมเยอะขนาดนั้น จะให้พูดความจริง ง่าย ๆ ได้ไง”

จี้อันลุกขึ้น แล้วร้องขอเอกสารยินยอมหย่าและทะเบียนหย่าจาก ซึ่งจุน ก่อนจะพูดเสริม

“การชักใช้ชีวิตส่วนตัวของดาราเป็นเรื่องเสียมารยาทนะ”

จี้อันลากข้าวของที่เตรียมไว้ออกไป ซึ่งจุนลูบใบหน้าตัวเอง

ชนชั้นสูงส่งจนใครไม่อาจเอื้อม ผู้มั่งคั่งในระดับน่าเหลือเชื่อ อัลฟายินเด่นที่นิยามความเป็น ‘อูซึ่งจุน’ ผู้มีชีวิตราบรื่นดูจุไปด้วยเพชร แต่เมื่อครู่ กลับเกิดดำหนิที่เรียกว่า ‘ชีวิตแต่งงานล้มเหลว’ บนเพชรของเขา

ตอนนี้อันจี้อันคือแร่ที่มีความแข็งแกร่งสูงกว่าทางเดินที่อูซึ่งจุนก้าว ผ่านมาเสียอีก

วันก่อนซึ่งจุนดื่มเหล้าอย่างเต็มที่ วันนี้เขาจึงตื่นนอนเพราะมีอาการปวดศีรษะ

หนึ่งสัปดาห์แล้วที่เขาหมกตัวอยู่กับเหล่าและวิสก็ที่ไม่เคยแตะมาตลอดสองปี ซึ่งมันถูกกลืนลงคอเพื่อชดเชยในคราวเดียว เมื่อวานคงเป็นวันที่ถึงจุดเดือด สุดท้ายก็ภาพตัดตอนออกจากบาร์

ซึ่งจุนลืมหายากลำบาก เขากะพริบตามองภาพที่ไม่คุ้นเคย แล้วพยายามสลัดความงัวเงียทิ้งไป

สถานที่ไม่ได้แปลกตาเสียทีเดียว ซึ่งจุนลืมหายากในห้องพักของเขา งามไม่ผิดแน่ อีกฝ่ายคือบุคคลที่ผูกพันกันมาตั้งแต่ก่อนที่เขาจะรับตำแหน่ง กรรมการผู้จัดการบริษัท ซึ่งจุนได้พบเลขาฯจากตอนอายุราวสิบขวบ และเติบโตมาด้วยกันเหมือนพี่น้อง

คงเพราะเมามากจนเผลอลมหายใจที่พึงพิงได้ ซึ่งจุนลุกขึ้นนั่งตรง

ริมเตียงแล้วเกาศีรษะ

เขาจำไม่ได้ว่าวันก่อนเกิดอะไรขึ้น แม่ชีวิตนี้จะเคยตีหมักมาบ้าง แต่
นี่เป็นครั้งแรกที่ความทรงจำหายไปหมดแบบนี้

ซึ่งจุนจำเป็นต้องตีหมัก เหตุหายหน้ามาจากหลายวันก่อนที่เขาเมา
แล้วโทร.หาจิ้น ในการคุยโทรศัพท์วันนั้น ซึ่งจุนได้ถามคำถามคลุมเครือ
กับจิ้นอีกครั้ง

“เหตุผลที่จู้ๆ ก็จะทำย่า ต้องมีคนอื่นอยู่แล้ว ใช่ไหม”

“...จากนี้จะลองคบหาดู”

ถ้ารู้ว่าจะได้คำตอบแบบนั้น จู้ไม่ถามดีกว่า อนจิ้นคือคนที่รู้วิธีทำให้
อูซึ่งจุนเป็นป่วนที่สุดในโลก

“อัลฟาที่เด็กกว่าผมสักแปดปี”

เมื่อสามปีก่อน ตอนที่ซึ่งจุนเจอจิ้นครั้งแรก ทั้งสองอายุห่างกัน
แปดปี ซึ่งระหว่างนั้นไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงมากนัก แล้วจู้ๆ จิ้นก็หาเรื่อง
จากความต่างของอายุ ไม่เพียงแค่นั้น จิ้นยังเถียงซึ่งจุนทุกครั้งที่สบโอกาส
เหมือนตั้งใจ เริ่มจากความแตกต่างของอายุไปจนถึงเรื่องประวัติส่วนตัว
นิสัย การพูดจา และการกระทำเล็กๆ น้อยๆ ของซึ่งจุนที่เมื่อสามปีก่อน
เคยดี ทว่าตอนนี้กลับไม่พอใจไปหมดทุกอย่าง

พอครุ่นคิดเสร็จ ซึ่งจุนก็หม่นคอซ้ายขวาอย่างเอื่อยเฉื่อยแล้วบิต
ซีเกียจ เขาพลันรู้สึกผิดปกติ ทั้งที่ควรรู้สึกเหมือนกล้ำเนื้อและข้อต่อถูก
จัดเรียงใหม่ แต่กลับไม่รู้สึกอะไรราวกับร่างกายไม่มีจุดปวดเมื่อยตั้งแต่แรก
ซึ่งจุนออกจากห้องด้วยสีหน้าแปลกใจ

แม้จะออกมาที่ห้องนั่งเล่นในบ้านของเลขาฯจาง ทว่าก็ยังรู้สึกแปลก
อย่างต่อเนือง ร่างกายที่เมาค้างนั้นเบาสบายเหมือนมีปีกงอกจากเท้า ไม่เพียง
แต่ความหนักอึ้งที่เปลี่ยนไป เขายังรู้สึกเหมือนแรงโน้มถ่วงของโลกอ่อนลง
ในช่วงพริบตาเช่นกัน เขาตีหมักมาทั้งสัปดาห์ สุดท้ายแล้วประสาทสัมผัส
ก็คงเสียหายไปด้วย ซึ่งจุนตัดสินใจว่าต้องไปตรวจสุขภาพอีกครั้งเร็วๆ นี้

“ท่านกรรมการอู ตื่นแล้วหรือครับ”

“โอ๊ย เชี่ย...ตกใจหมด”

การปรากฏตัวข้างหลังอย่างไม่ให้ลุ่มให้เสียงของเลขาฯจางทำให้ ซึ่งจุนสะดุ้ง เผลอจับคอแล้วกระแอมกระไอ ทั้งที่เสียงแหบแห้งคืออาการ ที่ต้องเกิดขึ้นหลังดื่มหนัก แต่ในลำคอของเขากลับไม่มีอาการเจ็บปวดใดๆ มีหน้าจางยิ่งเสียสีกว่าปกติด้วย

ซึ่งจุนเหลือบมองใบหน้านิ่งงันของเลขาฯจางก่อนจะหลบตา เขาบุก เข้ามาในบ้านเพราะเมาและ ยิ่งไปกว่านั้นคือเขาอายุ ทำไมเลขาฯจางต้องมา เห็นสภาพทุเรศของเขาทุกครั้ง ซึ่งจุนพึมพำกับ “ฟักโด้” ไม่ใช่ “เลขาฯจาง”

“ช่วยส่งเสียงว่ามีคนอยู่หน่อยเถอะ”

“นอกจากเรื่องนั้น ไม่มีอะไรจะพูดกับผมแล้วหรือ”

“คนตกใจหมด”

“นอกจากนั้นล่ะ”

“ขอโทษ ไซ้ เมื่อวานฉันพลาดเอง”

จริง ๆ แล้วเลขาฯจางไม่มีสิทธิ์ตัดสินว่าเขาทำผิดพลาดหรือไม่ แต่ ซึ่งจุนกลับยอมรับผิดกับเลขาฯจางอย่างสุภาพ ก็โด่จึงวางมาด ‘เลขาฯจาง’ ลงครู่หนึ่ง แล้วเรียกซึ่งจุนด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ซึ่งจุน”

“ไปส่งบ้านหนอย จะได้ไปทำงาน”

“ยังไม่ได้ส่งกระจกหรือ”

ซึ่งจุนจ้องเลขาฯจางด้วยดวงตาปริบปรอยที่เปิดเพียงครั้งเดียว เลขาฯ จางสบตาซึ่งจุนแล้วบึ้งปากไปทางด้านหลัง พร้อมชี้ไปที่กระจกเต็มตัว การ กระทำดังกล่าวทำให้ซึ่งจุนรู้สึกไม่สบายใจอย่างน่าประหลาด

ความกังวลแรกสุดคืออาจมีบาดแผลใหญ่บนใบหน้า เนื่องจากเขาเมา จนภาพตัด จะมีรอยฟกช้ำบนหน้าสักรอยสองรอยก็ไม่น่าแปลกใจ ซึ่งจุน เหลี่ยมองกระจกด้วยสีหน้าหวาดกลัว จากนั้นก็ถอนหายใจอย่างโล่งอกเพราะ ไม่มีบาดแผลสะดุดตา

แต่เวลาไม่ถึง 0.5 วินาที ซึ่งจุนก็มองเห็นตัวเองที่บิดเบี้ยวในกระจก อีกหน

“นี่ อะไร ทำไม นี่มันเกิดอะไร...”

ซึ่งจนเดินเข้าไปหากระจกอย่างเชื่องช้า พร้อมอุทานอย่างไม่ได้ศัพท์
ใบหน้าในกระจกดูคุ้นเคย แต่ก็แปลกตา เขามองทุกซอกทุกมุมโดยไม่หยุด
เดิน จนปลายจมูกแตะกระจกในที่สุด

ใบหน้าคมเข้มและสันจมูกโด่งจากหว่างคิ้ว ดวงตาเรียวคม ตาสองชั้น
หลบใน แนวสันกรามคมชัดไร้ไขมัน และรูปร่างสูงโปร่งหมดจด

เป็นตัวเขา ‘อูซึ่งจน’ ไม่ผิดแน่นอน แต่กลับดูแปลกไป แปลกเหมือน
ย้อนเวลากลับไปสิบหกปี

ซึ่งจนชะงักครู่หนึ่ง แล้วร้องตะโกนไปทางเลขาฯ จางที่ไม่ได้ทำอะไรผิด

“เกิดอะไรขึ้นกับผมกันแน่!”

สิ่งที่ซึ่งจนรับรู้จากภาพสะท้อนในกระจกตอนนี้ คือตัวเขาตอนอายุ
ยี่สิบปีอย่างแน่นอน

สามปีก่อน อูซึ่งจนพบอนจี้ครั้งแรกที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งในมอลตา

ตอนนั้นจี้อนกำลังถ่ายนิตยสารให้แบรนต์กีฬาหนึ่งของบริษัทในเครือ
ทีเคกรุ๊ป และกำลังเป็นดาวรุ่งในฐานะนายแบบโฆษณา เขาคงงุนงงเพราะการ
ถ่ายทำนิตยสารมีตารางการทำงานไม่เหมือน ‘งาน’ เลย

มอลตาเป็นเกาะสวยงาม มีสภาพอากาศดีปีละสามร้อยวัน แต่ไม่
คุ้มเงินสำหรับใช้เป็นสถานที่ในใบปลิวโฆษณาแบรนต์กีฬา ซึ่งกำหนดการ
สี่คืนห้าวันยาวนานเกินไป ที่จริงการถ่ายทำเสร็จสิ้นตั้งแต่บ่ายวันที่สองที่
จี้อนไปถึงแล้ว

หลังการถ่ายทำของจี้อนสิ้นสุดลง เครื่องบินเช่าเหมาลำของซึ่งจน
ก็ลงจอดที่มอลตาในวันรุ่งขึ้น ซึ่งจนไปหาจี้อนทันทีที่เหยียบดินแดน
เมดิเตอร์เรเนียน ตอนนั้นเขานั่งเหม่อมองพระอาทิตย์อัสดงอยู่ตรงระเบียง
ของร้านอาหารสไตล์พื้นบ้าน

จี้อนตัดสินใจใช้เวลาทำงานอันน่ากังขาว่าเป็นการพักผ่อนมากกว่า
งานอย่างสบาย ๆ ซึ่งจนจึงอยากรู้ว่าจี้อนที่อยู่ตัวคนเดียวในโซลตอนอายุ
สิบห้า และต้องวิ่งรับงานในวงการบันเทิงจะเคยพักผ่อนแบบนี้สักกี่ครั้ง

“คุณอนจี้จี้”

จิอันหันมองซึ่งจุนเพราะเสียงเรียก เมื่อเห็นใบหน้าอ่อนโยนสง่างาม
ต้งภาพวาดลายเส้นด้วยปลายปากกาดำคม ช่างเป็นเส้นโค้งงดงามและ
ประณีต ทำให้รู้สึกถึงความอ่อนโยนและไ่อุ่นจากใบหน้านั้น

จิอันสวมเสื้อฮาวายซึ่งเป็นของฝากจากที่นี่ แม้เสื้อพื้นด้ายดอกไม้
สีเหลืองและสีแดงแสนฉูดฉาดจะไร้รสนิยม ทว่ากลับดูเหมือนเป็นเสื้อผ้า
แพชั่นชั้นสูง

“ผมคือตัวแทนของแบรนด์ที่คุณเป็นแบบโฆษณาให้ครับ”

เมื่อได้ยินคำทักทาย ใบหน้าของจิอันที่ดูอ่อนโยนก็แปรเปลี่ยนเป็น
เย็นชาในพริบตา เพราะรู้วัตถุประสงค์แท้จริงของตารางงานแปลกประหลาด
ทันทีที่ซึ่งจุนเปิดเผยฐานะ

ซึ่งจุนถูกใจการตอบสนองอันชาญฉลาดของคนตรงหน้า ส่วนจิอัน
ก็รู้ทันทีว่าการทำงานที่นี้เกิดจากเงินของซึ่งจุน

ก่อนที่ซึ่งจุนจะขึ้นเป็นกรรมการผู้จัดการ กลุ่มลูกค้าของแบรนด์ก็ฟ้า
เคยบริหารโดยประธานวัยราวสี่สิบห้าสิบปีคนก่อน ซึ่งจิอันมีค่าตัวสูงมาก
และไม่ใช่นายแบบที่จะดึงดูดลูกค้ากลุ่มหลักได้ ซึ่งจุนเซ็นสัญญากับจิอัน
เพียงเพราะต้องการเป็นเจ้านายเท่านั้น และต้องจ้างนายแบบเพิ่มเพื่อสร้าง
ยอดขาย

สาเหตุที่เลือกมอลตาเป็นสถานที่ถ่ายทำ เพราะจิอันเคยให้สัมภาษณ์ว่า
ถ้ามีเวลาพักร้อนก็อยากมาเห็นทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ค่าใช้จ่ายในต่างประเทศ
สำหรับการจ้างผู้กำกับและทีมงานนั้นไม่น้อยเลย ซึ่งจุนลงทุนเป็นจำนวน
มหาศาล อีกทั้งยังกำหนดเวลาถ่ายทำถึงสี่คืนห้าวันอย่างเกินความจำเป็น
ลงในเงื่อนไขสัญญา โดยค่าใช้จ่ายที่มากที่สุดเกิดจากการที่ซึ่งจุนเดินทาง
มาประเทศมอลตาด้วยตนเอง

ดินเนอร์วันนั้นที่ร้านอาหารพื้นบ้านในมอลตา ถือว่าเป็นมื้ออาหารที่
แพงที่สุดที่ซึ่งจุนเคยกินตั้งแต่เกิดมา และไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยนักสำหรับเขา

ซึ่งจุนนั่งเครื่องบินมานานถึงสิบสี่ชั่วโมงและหิวมาก เมื่ออาหารที่สั่ง
มาเสิร์ฟจึงเริ่มกินทันที จากนั้นค่อยพูดกับจิอันที่นั่งเงียบพลางเอาแต่จ้องมอง

“ผมเองก็เป็นพวกหาตัวยาก ไม่ค่อยไปไหน คุณจิอันก็เหมือนกันนี่

รู้ไว้ด้วยว่าที่ผมกำลังกินอยู่คือสตูที่แพงที่สุดในโลก”

การที่ซึ่งจูนต้องทำถึงขนาดนี้ล้วนมีเหตุผลทั้งสิ้น เขาเคยลองนัดเจอ จีอันมาสามสี่ครั้งแล้ว แต่ล้มเหลวทุกครั้ง

การร้องขอเจอกันสักครั้งของซึ่งจูนไม่ได้มีความหมายซ่อนเร้นใด ๆ เขาแค่อยากดูด้วยตาของตัวเองว่านายแบบบนป้ายโฆษณาที่จู่ ๆ ผ่านเข้ามาในสายตาในวันหนึ่ง คือบุคคลที่มีอยู่จริงหรือไม่ ตั้งแต่เกิดมาซึ่งจูนไม่เคยมีคำถามว่า “ทำไม” กับความปรารถนาของตัวเองเลยสักครั้ง ชีวิตของเขาไม่มีเวลาให้ย้อนถาม เพราะสิ่งที่ต้องการจะมาอยู่ในกำมือทันที

ถ้าจีอันตอบรับในการเรียกหาครั้งแรกของซึ่งจูน เขาก็คงบอกว่า “ตัวจริงเป็นแบบนี้เอง” ถ้ายินยอมในครั้งที่สอง เขาก็อาจคิดว่า “ทำเป็นเซด” แต่เมื่อถูกปฏิเสธถึงสามครั้งอย่างต่อเนื่องจึงเกิดความดื้อรั้น และนี่คือจุดเริ่มต้นของการทุ่มทุนทั้งหมด

ซึ่งจูนไม่สนใจเสียงคัดค้านแล้วเลือกจีอันมาเป็นนายแบบโฆษณา นั่นคือราคาดังดีศรีของซึ่งจูน ทว่าหลังจากนั้นจีอันก็ยังทำให้ซึ่งจูนที่หน้าจะเป็นผู้สนับสนุนรายใหญ่ที่สุดผิดหวังซ้ำแล้วซ้ำเล่าทุกครั้ง

จีอันแอบมองอีกฝ่ายกินข้าว จากนั้นก็มองไปทางทิศทางที่เห็นผ่านราวระเบียง ก่อนจะพูดขึ้น

“คงจะเป็นกรรมการผู้จัดการอูซึ่งจูนสินะครับ”

น้ำเสียงทุ้มต่ำน่าฟัง ออกเสียงชัดถ้อยชัดคำ คงได้รับการฝึกออกเสียงแบบมืออาชีพมา ซึ่งจูนรู้สึกได้ถึงรูปแบบคำที่ออกจากปากของจีอันอย่างชัดเจน ซึ่งอีกฝ่ายอธิบายเสริมด้วยน้ำเสียงสุภาพพอสมควร ราวกับเป็นคนพูดจาสุภาพแบบนั้นมาทั้งชีวิต

“ถ้าผมเป็นพวกน่าสมเพชที่ต้องการคนอุปถัมภ์ ผมคงเลือกท่านประธานไปแล้ว”

ซึ่งจูนคาดไม่ถึงจนอ้าปากค้างเหมือนถูกตีหัว เขาไม่ได้คิดแบบนั้นเลย แต่สำหรับจีอัน นั่นคงเป็นการส่งสัญญาณที่สื่อความหมายไปในทางแปลก ๆ

ตอนนั้นซึ่งจูนถึงได้เข้าใจเหตุผลที่จีอันปฏิเสธคำเชิญ จนเขาคิดว่า

อีกฝ่ายเป็นคนดีด้าน จิอันยังคงพูดต่ออย่างหงุดหงิด คาดว่าคงไม่พอใจ เป็นอย่างมาก

“พูดแบบนี้แล้วจะหายเคืองบ้างหรือเปล่า มาถึงขนาดนี้แล้วก็อยากให้ปล่อยวางลงบ้าง”

แม้ซึ่งจุนจะมีจุดประสงค์เพราะคิดไม่ซื่อ แต่ความบ้าบิ่นของจิอันกลับข้ามเส้นไปแล้ว

คนที่อยู่ตรงหน้าจิอันคือผู้ที่เหนือกว่าชนชั้นสูง ซึ่งจุนสูงส่งเกินกว่าจะต้องมาจดทนกับการพูดจาแบบนี้ เขามวดคิ้วมุ่นพลงามหัวเราะผิดๆ ด้วยสีหน้าดูโกรธเกรี้ยว

“คุณจิอัน ผมได้ยินบ่อยแล้วเรื่องหน้าหนา แต่ก็หงุดหงิดแฮะ คุณมองโลกในแง่ร้ายเพราะยังเด็ก หรือทะเลาะทะเลาะกันไปแล้ว”

“ถ้าผมห่วย คงไม่ได้เป็นไอ้ดอลหอรอกครับ”

จิอันหยิบกล่องบุหรี่ที่วางอยู่บนโต๊ะ พลงามหัวหน้าหยิบบุหรี่หนึ่งมวน มาคาบไว้ในปาก แล้วกำลังจะจุดไฟแช็ก ซึ่งจุนเพิ่งเคยเห็นคนจุดบุหรี่โดยไม่ขออนุญาตก่อน จิอันจึงเกาคิ้วที่ตักแต่งไว้อย่างดีด้วยนิ้วนางข้างที่คิบบุหรี่

“ผมยอมรับว่าคุณไม่เหมือนใคร ปกติพวกอยากกินดาราสักครั้งไม่ทำถึงขนาดนี้”

จิอันพูดประชดแล้วยิ้มตาหยีอย่างมีเสน่ห์ ด้วยฝีมือระดับที่ได้รับฉายาว่ารักแรกแห่งชาติโดยไม่ขัดเซ็น

“และไม่เคยเจอคนไหนหล่อขนาดนี้ด้วย”

ทันใดนั้นจิอันก็ถามซึ่งจุนด้วยความสงสัย

“ทำไมถึงเป็นผมล่ะครับ ระดับกรรมการอยู่ไม่ต้องทำถึงขนาดนี้ก็คงมีคนหล่อๆ พุดง่ายมาต่อแถวเข้าคิวกันเกินรอบเกาะนี้ด้วยซ้ำ”

ขณะนั้นซึ่งจุนสัมผัสได้ถึงความชื้นของมอลตาที่แผ่ซ่านไปทั่วร่างกาย เขารู้สึกถึงเหงื่อที่ไหลไปตามแผ่นหลัง เมื่อได้ยินคำพูดจากจิอัน ชายหนุ่มวัยยี่สิบห้าที่อายุน้อยกว่าเขาถึงแปดปี แม้จะไม่ได้ตั้งใจให้เรื่องราวเป็นแบบนี้ก็ตาม

ฉิบหายแล้ว

“นั่น...”

จริง ๆ แล้วซึ่งจุนตกหลุมรักจ๊อตั้งแต่แรกเห็น

น้ำเสียงของซึ่งจุนที่เอ่ยออกไปพลันสิ้นเครือ เพราะเขารู้สึกว่าน่าอับอาย

ระเบียบเพนต์เฮาส์ของซึ่งจุนสามารถเห็นทิวทัศน์โดยรอบกรุงโซล

การตีมเบียร์สักกระป๋องระหว่างตากลมยามค่ำคืนและชมทิวทัศน์จากจุดนั้น คือการพักผ่อนอย่างสมบูรณ์แบบเพียงหนึ่งเดียวของซึ่งจุน แต่จะดียิ่งขึ้นหากไม่มีป้ายโฆษณากลางแจ้งแสงสว่างไสวมาตั้งอยู่ตรงหน้า

วันหนึ่งเขาต้องการตีมเบียร์เย็น ๆ สักแก้วหลังจากเหนื่อยล้าจากที่ทำงาน ระหว่างทางกลับบ้านซึ่งจุนเกิดอยากทำตัวเป็นพลเมืองดี ไม่ใช่เพราะเขาคือคนมั่งคั่งร่ำรวยที่อยากช่วยเหลือผู้ด้อยกว่า แต่ป้ายโฆษณาที่ติดบนอาคารมีขนาดใหญ่จนน่าเกลียด เข้าขั้นเป็นมลพิษทางสายตาจนเขาอยากจะรื้อทิ้ง ต่อให้ต้องซื้อตึกทั้งตึกก็ตาม

ในวันที่ตัดสินใจจะปลดป้าย ภาพโฆษณาบนป้ายนั้นก็เปลี่ยนไปจนเขาต้องลืมนึกแผนการ

กลายเป็นป้ายโฆษณาของบริษัทจัดหาคู่ที่มีกลุ่มลูกค้าเป็นอัลฟาและโอเมก้า พรินเซนเตอร์ในภาพเป็นนักแสดงคนหนึ่งที่มีรู้จักกันดีในนามโอเมก้า ยีนเด่น ซึ่งคนในรูปยิ้มอย่างอบอุ่น ทำให้อัลฟาทุกคนอดไม่ได้ที่จะต้องหวนนึกถึงรักแรก

ป้ายโฆษณาที่มีรูปของจ๊ออันเป็นนายแบบไม่ได้เป็นมลพิษทางสายตาอีกต่อไป แม้แต่แสงไฟสว่างโรที่เคยทำให้ซึ่งจุนแสบตาทุกครั้งก็ยังคงสวยดี

กระทั่งประโยคโฆษณาของบริษัทจัดหาคู่ที่บอกว่า ‘พรหมลิขิตสร้างได้’ ซึ่งเขียนอยู่ข้าง ๆ รูปของจ๊อกลับมีความหมายโดนใจ ซึ่งจุนเพิ่งเข้าใจว่าทำไมคนเราถึงเปรียบเทียบการตกหลุมรักตั้งแต่แรกพบเหมือนเป็นการเกิดอุบัติเหตุจรวด

ยอมรักไม่ได้ ใจว่าไม่ยอมรัก แต่จะยอมรักออกไปไม่ได้ ถ้าช่วงนั้น

ซึ่งจุนไม่ได้เตรียมหาหรือเรื่องกลยุทธ์ในการรวบรวมธุรกิจบนผลประโยชน์มูลค่าหลายแสนล้านวอน เงินแสนล้านเป็นเงินลงทุนมหาศาลที่ไม่อาจยกเลิกได้ง่ายๆ ตามอารมณ์ชั่ววูบ และต่อให้เป็นคู่สามีภรรยาที่ดีแต่ภายนอกก็ต้องรักษาความน่าเชื่อถือนั้นไว้ อย่างน้อยที่สุด นั่นคือหน้าตาที่คนชั้นชั้นผู้นำของสังคมต้องแสดงให้เห็น

เขาแค่อยากเห็นตัวจริงของจีอันสักครั้ง แต่ความต้องการจนกลายเป็นความโลภนั้นกลับเป็นความผิดพลาดครั้งใหญ่ในชีวิต

จีอันกลอกดวงตาวาวใสไปมา พยายามสังเกตซึ่งจุนที่ไม่สามารถตอบคำถามได้ทันควัน ก่อนจะเห็นมือของซึ่งจุนที่กำลังกำแน่นวางอยู่บนโต๊ะ จากนั้นก็กระเปิดเสียงหัวเราะทันที คำพูดเดียวเปิดโปงซึ่งจุนอย่างทะลุปรุโปร่ง

“คุณชอบผมนี่เอง”

ซึ่งจุนกำหมัดแน่นเพื่อควบคุมอาการสั่นจนเล็บจิกเข้าไปในฝ่ามือ เหนือผุดขึ้นข้างขมับ ใบหน้าไปจนถึงหนังศีรษะแดงกำขึ้นเรื่อย ๆ ก่อนจะยกฝ่ามือใหญ่มาบังสีหน้าบูดบึ้งเอาไว้ ถึงอย่างนั้นใบหูที่ร้อนผ่ำก็ไม่อาจบดบังได้

ฟีโรโมนของอัลฟายีนเด่นฟุ้งกระจายจนยากจะเก็บอาการ ความกระสับกระส่ายในตอนนี้คือเรื่องที่ผิดปกติมากสำหรับซึ่งจุน ด้วยความพิถีพิถันระดับสุดยอดของอัลฟาที่ได้รับการศึกษามาอย่างดี แม้ตรงหน้าจะเป็นโอเมก้ายีนเด่น แต่ซึ่งจุนก็สามารถระงับฟีโรโมนได้ดี จนอาจถูกเข้าใจผิดว่าเขาเป็นเบต้า

ซึ่งจุนตัดสินใจไม่ได้ว่าต้องตอบกลับอย่างไร เนื่องจากกำลังตกใจ จึงได้แต่กลอกตาไปมาจนแทบตาลาย ส่วนจีอันอ่านสัญญาณทั้งหมดที่ซึ่งจุนส่งมาได้ชัดเจน ก่อนจะหัวเราะจนน้ำตาคลอแล้วพูดเพิ่มว่า

“อืม นี่มันน่าอวดยังงี้ก็ไม๊รู้ คนระดับสูงขนาดนี้ยังกลายเป็นผู้ชายธรรมดาเมื่ออยู่ต่อหน้าผม”

แววตาของเขาจ้องมองซึ่งจุน เพียงครู่เดียวรอยยิ้มเยาะก็หายไป ความสดใสมีชีวิตชีวาเปล่งประกายเข้ามาแทนที่ แววตาของจีอันดูดีใจมากกว่าอวดดี

ทันใดนั้นซึ่งจุนก็เกิดความแปลกใจที่ทุกคำพูดของจีอันทำให้เขารู้สึก

เหมือนตัวเองเป็นผู้ขายธรรมดาครั้งแรก และเป็นวินาทีที่เขาอยากได้ในสิ่งที่ซื้อไม่ได้ ต่อให้ใช้ทรัพย์สินทั้งหมดที่มี ทว่าศักดิ์ศรีก็ไม่ใช่สิ่งที่ซื้อได้ด้วยเงิน

ซึ่งจนรู้สึกถึงความภูมิใจและมีความสุขที่ตัวเองสามารถทำให้จิอันระเบิดอารมณ์ออกมาได้ เขาอยากทำให้ซูเปอร์สตาร์ที่เยอหยิ่งคนนั้นหัวเราะ นั่นคือถ้วยรางวัลที่ซึ่งจนรู้สึกเหมือนได้รับชัยชนะ

“นายทำให้ฉันลำบาก...”

นี่เป็นเหมือนการให้สัญญา ณ ที่ที่จิอันจะเดินจากไป กลับถูกซึ่งจนเข้ามาบดขยี้ริมฝีปากพลางก้าวไปด้วยกันดั่งคนมัวเมาไร้สติ

ริมฝีปากของจิอันนุ่มลิ้นชุ่มชื้นหนุบหนับ รับรู้ได้ถึงสภาพอากาศที่ร้อนอบอ้าวจากลมหายใจร้อนผ่าว ไฟโรโมนโอเมก้ายื่นเด่นพุ่งกระจายไปทั้งตัว เพราะไม่สามารถต้านทานต่อเหตุผลของการตกหลุมรักตั้งแต่แรกเห็นได้

จิอันคือรักแรกของซึ่งจน และเป็นเพียงคนเดียว นั่นคือเหตุผลที่พระเจ้าสั่งให้ซึ่งจนมาเกิดเป็นอัลฟา

ความรักของซึ่งจนคล้ายเดินอยู่บนก้อนเมฆสีขาว สามร้อยหกสิบห้าวันที่อยู่กับจิอันราวกับมอลตามีดวงอาทิตย์ร้อนแรงสาดส่องอยู่เสมอ ต่อให้เอาอะโรมาแลกก็ไม่ยอม หรือจะแย่งอะไรไปก็ไม่ได้เหมือนกัน

หนึ่งปีต่อมา หลังจากจุดเริ่มต้นในคืนนั้นที่ได้ใช้เวลาร่วมกับจิอันที่มอลตา ซึ่งจนก็แจ้งประธานอูว่า “ตอนนี้คนทั้งประเทศก็รับรู้กันแล้ว จะยุติการแต่งงานนี้ไม่ได้”

ประธานอูผู้อายุเกินหกสิบปี แต่มีอย่างหนักยิ่งกว่าชายหนุ่มล่ำสัน

อูซึ่งจนไม่ได้ถูกพ่อบดาบจนแกล้มซาเพื่อให้การแต่งงานสิ้นสุดภายในระยะเวลาแค่สองปี ถ้าจะหักกลบลบหนี้ให้กับความอภัยในวินั้น เขาควรต้องได้อยู่กับอนจิอันไปจนแก่เฒ่า

ใครบางคนเคยบอกว่าการแต่งงานเป็นเรื่องยาก ช่างไม่เกรงใจกันบ้างเลย ถ้ารู้ว่าซึ่งจนต้องเสียสละไปมากแค่ไหนเพื่อให้ได้จิอันมา จะไม่กลัวพูดว่าการแต่งงานเป็นเรื่องยากอีกต่อไป

กว่าจิอันจะได้เลื่อนขั้นจาก ‘รักแรกแห่งชาติ’ มาเป็น ‘ผู้ชายของเจ้าชาย’

นั้นยากมาก ส่วนซึ่งจุนก็เคยผ่านเรื่องวุ่นวายของความรักระหว่างสามัญชน กับนายทุนมาเช่นกัน

หลังความวุ่นวายจบลง ซึ่งจุนก็ประกาศแต่งงานกับจีอัน เปรียบเสมือนเป็นการพ่นยาพิษต่อสาธารณชน อำนาจของประธานอูที่ำให้กบบนฟ้าร่วงลงมาได้ด้วยประกาศิตคำเดียว ไม่อาจปิดกั้นข่าวบันเทิงเรื่องนายทุนผู้ส่งส่งชอนักแสดงผู้เกิดมาเป็นซุป'ตาร์แต่งงานได้

ขณะที่เรื่องราวชินเดอเรลลาของอนจีอันแพร่สะพัดไปในวงการบันเทิง หุ่นของทีเคกรุ๊ปก็ดิ่งฮวบ การแต่งงานเพื่อธุรกิจของซึ่งจุนเป็นอันถูกยกเลิก แผนธุรกิจมูลค่าหลายแสนล้านก็ล้มตามไปด้วย

มูลค่าทรัพย์สินที่คาดว่าจะเพิ่มขึ้นจากการดองกันของสองตระกูล นักธุรกิจใหญ่กลายเป็นศูนย์ และสร้างความเสียหายให้กับตลาดหุ้น เขาถูกประณามทั้งในแวดวงการเมืองและธุรกิจ แม้แต่กรรมการบริหารที่เคยเป็นหลักและให้การสนับสนุนซึ่งจุนก็ยั้งหันหลังให้ ส่วนประธานอูก็ต้องยอมแพ้ได้แต่สร้างแรงกดดันให้ซึ่งจุนโดยสั่งให้แก้ไขพินัยกรรม และลดตำแหน่งของซึ่งจุนลงจากตำแหน่งประธานที่ควรจะได้รับช่วงต่อ ให้เป็นแค่ตัวแทนของธุรกิจ

แม้เรื่องที่เกิดขึ้นจะทำให้ซึ่งจุนเกือบจะเป็นบ้า ทว่าเขาก็ต้องอดทน เพราะต้องผ่านไปให้ได้

เมื่อใกล้ถึงวันเข้าพิธีแต่งงาน ถึงจีอันจะไม่รู้ถึงสถานการณ์อันยากลำบากของซึ่งจุนมากนัก แต่กลับสัมผัสได้ถึงสถานการณ์เคร่งเครียด ก่อนจะเดินเข้าไปถามซึ่งจุนที่จมอยู่กับความเครียดคนเดียวในห้องนั่งเล่นของเพนต์เฮาส์ที่ไม่ได้เปิดไฟ

“ถ้าพี่กลายเป็นคนล้มละลายเพราะผมจะทำยังไง”

“ถ้าเป็นแบบนั้น นายจะทิ้งฉันไปหรือเปล่า”

จีอันตอบ “อืม” ด้วยน้ำเสียงเฉยชาตามคำล้อเล่นของซึ่งจุนพลางทำเป็นครุ่นคิด มุมปากค่อย ๆ ยกขึ้นเป็นรอยยิ้มแล้วลอกตามองเพดาน ซึ่งจุนรู้สึกว่จีอันน่ารักจึงดึงมือให้อีกฝ่ายมานั่งตัก จีอันลูบผมซึ่งจุนและมองด้วยแววตาเห็นใจ

แม้จ๊อจะฉลาด แต่ด้วยวัยที่ยังอ่อนต่อความจริงที่ว่าโลกซับซ้อนด้วยเงิน ซึ่งจ๊อจึงไม่ยากอธิบายสถานการณ์ยากลำบากของตัวเองให้ฟังอย่างละเอียด เขาอยากปกป้องและปิดกั้นจ๊อจากความจริงอันโหดร้าย และยังไม่อยากให้อยู่ในจินตนาการแสนหวานเหมือนพระเอกในภาพยนตร์โรแมนติกที่จ๊อแสดงตลอดไป ดังนั้นซึ่งจ๊อจึงยืมเหมือนปัญหาทั้งหมดไม่ได้สำคัญ

“เริ่มแบบง่าย ๆ ก็พอ”

จ๊อกระซิบด้วยระยะห่างแคริมฝีปากเฉียดผ่าน พลังจ้องซึ่งจ๊อด้วยสีหน้าเย้ยหยอก แล้วถามว่าเข้าใจความหมายของคำว่า ‘ง่าย’ หรือเปล่า

“ถ้าไม่ไหวก็อยู่แบบธรรมดา อิม เอาตึกที่คังนัมไปจำนองเหมือนคนอื่น ๆ แล้วสร้างบ้านที่ชายหาดมาลิบู อยู่เลี้ยงลูกไปด้วยกัน คงยากถ้าจะขึ้นเครื่องบินเช่าเหมาลำ แล้วพักโรงแรมสิบดาวพร้อมอาหารสามมื้อทุกครั้ง มีแม่บ้านสักห้าคนก็คงไม่อดตาย”

คำตอบของซึ่งจ๊อทำให้จ๊อยิ้ม เพียงเท่านั้นก็ทำให้รู้สึกเหมือนคว่ำรางวัลมาไว้ในมือแล้ว

ราคาหุ้นตกต่ำอยู่ช่วงหนึ่งเพราะการแต่งงานของซึ่งจ๊อกับจ๊อ ต้องใช้เวลามากกว่าครึ่งปีถึงจะกลับมาเป็นปกติ หลังจากนั้นซึ่งจ๊อก็ใช้เวลาอีกหนึ่งปีหกเดือนถึงได้กลับไปดำรงตำแหน่งกรรมการผู้จัดการของทีเคกรุ๊ป และทำงานแบบถวายหัวพร้อมอุทิศวิญญาณ เมื่อประธานอุระบุให้ซึ่งจ๊อขึ้นเป็นผู้สืบทอดอีกครั้ง จึงไร้เสียงครหา

เหมือนเรื่องเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่กี่เดือนก่อน ซึ่งกำลังเป็นยุคเฟื่องฟูของเขาหลังจากเลื่อนขั้นขึ้นสูงเพราะการแต่งงาน แต่จู่ ๆ จ๊อก็โยนเอกสารยินยอมหย่ามาตรงหน้าซึ่งจ๊อ

หนึ่งสัปดาห์ที่ซึ่งจ๊อเมาหัวราน้ำเพราะไม่ยอมรับเอกสารยินยอมหย่าง่าย ๆ เขาเริ่มดื่มหนักขึ้นหลังจ๊อลากกระเป๋าขนาดยี่สิบแปดนิ้วออกจากบ้าน

ซึ่งจ๊อก็ไม่มีอะไรจะเสีย เขาเพิกเฉยต่อคำร้องขอหย่าของจ๊อและคิด มาลองดูกันสักตั้งว่านายจะทำยังไง

คำกล่าวที่ว่าต่อให้คนตระกูลอุตายก็ไม่หย่า ไม่ได้พูดเกินจริงสักนิดผู้ชายที่ประทับตราบนทะเบียนสมรสพร้อมจ๊อจะไม่คืนคำเพราะเปลี่ยนใจ

ง่าย ๆ ถ้าจ๊อคิดว่าตระกูลของเขาคือครอบครัวที่จะทำอะไรก็ได้ขนาดนั้น
ถือว่าคิดผิดถนัด

เพียงแต่ซึ่งจ๊อลืมนึกถึงความจริงที่เขาเคยเลือกใช้วิธีสุดชั่วเพื่อจะ
แต่งงานมาแล้ว ดังนั้นตอนจะหย่าก็สามารถนำมาใช้ได้เหมือนกัน

หลังจากนักแสดงคู่สมรสที่อายุน้อยกว่าแปดปีของซึ่งจ๊อออกจากบ้าน
ไปได้สามวัน

ซึ่งจ๊อนั่งอยู่ที่ห้องทำงาน เลื่อนอ่านข่าวในอินเทอร์เน็ตด้วยความรู้สึก
‘ว่าแล้ว’ ก่อนจะพูดกับเลขาฯจางก็โดด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

“ฟี้ก็โด เรามีหุ้นของบริษัทอยู่เท่าไร”

เลขาฯจางเงยหน้ามองด้วยสีหน้านิ่งเฉยเป็นพิเศษ ซึ่งจ๊อจึงมองตอบ
อย่างเฉยเมยแล้วพูดต่อ

“ขายให้หมด”

ซึ่งจ๊อเลื่อนอ่านข่าวที่มีเนื้อหาเหมือนกันอย่างรวดเร็ว

[สไตร์เกอร์ - วงไอดอลที่ได้รับความนิยมอย่างไม่เคยมีมาก่อนทั้งใน
และนอกประเทศเป็นระยะเวลาเจ็ดปี โดยมีอนจ๊อเป็นเซนเตอร์¹ ของวง
หลังจากเดบิวต์เมื่อสิบเอ็ดปีก่อนก็ผันตัวไปเป็นนักแสดง ซึ่งผลงานเรื่องที่สอง
ได้รับบทนำจนสร้างชื่อเสียงให้อนจ๊อกลายเป็นดาวรุ่งพุ่งแรงแห่งจอเงินที่มี
ผู้ชมมากถึงสิบล้านคน เป็นรักแรกของทุกคน และกำลังพุ่งทะยานไปสู่
จุดสูงสุดของอาชีพ แต่กลับออกจากวงการอย่างไม่คาดคิดเพราะตกหลุมรัก
กับนายทุน

อนจ๊อ อติตชูปตาร์กำลังเตรียมฟ้องหย่าคุณ อ. แห่งบริษัท ท.]

ซึ่งจ๊อใช้เวลาครึ่งวันในการเลื่อนอ่านข่าวฟ้องหย่าของอนจ๊อทั้งหมด แต่
ใช้เวลาถึงสามวันกว่าซึ่งจ๊อจะเรียกจ๊อมาพบที่คลับหรูบนสกายแลนจ์ของ

¹ ตำแหน่งเซนเตอร์ (Center) คือ คนที่เป็นจุดเด่น มีเสน่ห์ดึงดูดสายตา และสามารถชูภาพลักษณ์ของวงได้ชัดเจน

โรงแรมเครือทีเคกรุ๊ป

การออกข่าวแก้สถานการณ์คืองานเร่งด่วนที่ต้องทำ สิ่งสำคัญกว่านั้นคือชิงจนเกรงว่าตนเองจะโมโหมากจนอาจคุยไม่รู้เรื่อง และเขาจะไม่ยอมเลื่อนงานเพราะจีอันบอกว่า ‘ยุ่ง’ อย่างแน่นอน

ชิงจนเปิดปากพูดก่อนทันทีเมื่อจีอันมาถึงสกายแลนจ์และนั่งลงทางฝั่งตรงข้าม แม้จะเลยเวลานัดหมายไปนานโข

“เอาจริงเหรอ”

“ตัดสินใจไปแล้ว”

จีอันวางแว่นกันแดดบนโต๊ะแล้วชิงพูดก่อน

“ผมไม่ใช่คนปล่อยข่าว ไม่เป็นความจริง ผมเองก็ไม่อยากให้อีกทีทริกโครมเหมือนกัน”

ชิงจนพูดไม่ออก ได้แต่อ้าปากค้างกับคำอธิบายเฉียบขาดของจีอัน ผ่านไปพักใหญ่กว่าจะพูดอะไรได้

“ถึงไม่ได้ตั้งใจ แต่ข่าวก็รั่วออกมาจากฝั่งนาย”

“อาจจะ”

แม้จีอันจะยอมรับความผิดพลาดของตัวเองง่าย ๆ แต่สีหน้ากลับไม่สะทกสะท้าน ท่านั่งไขว่ห้างยิ่งทำให้ดูไม่ดี เพราะยิ่งทำให้จีอันที่เคยสุภาพมากดูแย่ ขณะที่จีอันยิ้มอย่างอ่อนโยนพรางถอนหายใจเบา ๆ ชิงจนก็จ้องเขม็ง เส้นเลือดแดงใหญ่เต้นตุบ ๆ

“เราตกลงกันว่า จะต่างคนต่างจัดการเรื่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างอยู่ด้วยกันไม่ใช่เหรอ ไหนว่าจะไม่โกรธกันนี่”

ถึงจะตกลงกันแบบนั้นและเตรียมใจไว้แล้ว แต่ชิงจนไม่ได้เผื่อใจไว้ แม้เขาต้องเสียสละอะไรไปมากมายเพื่อให้ได้แต่งงานกับจีอัน ก็ไม่ได้หมายความว่าเขาจะต้องอดทนกับการเปลี่ยนแปลงไปมาแบบไร้หัวคิดจากนักแสดงที่บอกว่าจะหย่าเพราะเบื่อชีวิตคู่

“ระวังหน่อยสิ ไม่รู้หรือไม่ว่าผู้ชายที่แต่งงานกับนายและอยู่ด้วยกันมาสองปีอยู่ในตำแหน่งไหน แล้วจะได้รับผลกระทบอะไรจากข่าวฉาวโฉน์นี้บ้าง”

“คนงานยุ่งจนแทบไม่เห็นหน้า จะนัดมาเจอเพื่อบ่นเรื่องแบบนี้เธอเตรียมเอกสารมาแล้วหรือยัง”

ซึ่งจนหมดคิว เหตุผลที่อัตราการเต้นของหัวใจสูงขึ้นจนหัวใจจะวายไม่รู้เป็นเพราะโมโหหรือเจ็บปวดกันแน่

“ก็รู้เนี่ยว่ากว่าที่ฉันจะได้แต่งงานต้องเจออะไรมาบ้าง แล้วยังจะมาพูดแบบนี้”

จ๊อันจะทำแบบนี้กับเขาไม่ได้ อีกฝ่ายก็รู้ว่าเขาผ่านความเลวร้ายอะไรมาบ้าง และต้องจ่ายไปมากแค่ไหน เพื่อจะได้แต่งงานและใช้ชีวิตร่วมกัน

แน่นอนว่าจ๊อันก็มีเรื่องที่ต้องเสียสละเช่นกัน หลังจากซึ่งจนประกาศว่าจะแต่งงาน ประธานอุที่ตองยอมรับจ๊อันเพราะหน้าตาอย่างปฏิเสธไม่ได้ ก็ยื่นข้อเสนอมาให้จ๊อันทันที

‘ออกจากวงการบันเทิง’

แน่นอนว่าเป็นความต้องการจากประธานอุ และซึ่งจนก็เห็นด้วยกับการตัดสินใจของประธานอุ

อย่างไรชีวิตในวงการบันเทิงก็สั้นอยู่แล้ว สักวันหนึ่งข้างหน้าจ๊อันอาจจะคิดถึงเกียรติยศในอดีตและคงจะนึกสงสัยว่า ‘ถ้าตอนนั้นทำงานต่อไปจะเป็นอย่างไร’ ก็แค่อยากรู้ แต่ที่แน่ๆ สิ่งที่จ๊อันจะนึกถึงคือการเลือกอยู่กับซึ่งจน

เพราะสิ่งที่ซึ่งจนให้จ๊อันคือความมั่งคั่งทางวัตถุอย่างไม่สิ้นสุด อีกทั้งชนชั้นร่ำรวยยังทำให้จ๊อันอยู่เหนือกว่าการเป็นนักแสดงมืออาชีพ หรือต้องอดอดอชนชั้นกลางเพื่อรักษางานเอาไว้

“สมองผมไม่ได้แย่กว่าที่เห็นนะ จะลืมเรื่องที่ฟังมาตลอดสองปีได้ยังไง”

“นายรีบไปหนึ่งอย่าง...แต่ฉันเสียไปตั้งเท่าไร”

จนวันหนึ่งจ๊อันก็หมดรักซึ่งจน

นั่นคือจุดเริ่มต้นที่ซึ่งจนไม่รู้ว่าเสียจ๊อันไปตั้งแต่ตอนไหน แค่นั้นขึ้นวางชุดฤดูหนาวที่มีฝุ่นเกาะยังทำให้ซึ่งจนเหงาได้ เขาเหมือนกลอนประตู่

โกดังที่ไม่มีใครเปิด รวากับเก้าอี้เอนกประสงค์ที่วางซุกไว้ในห้องซักผ้า สำหรับจิอันแล้ว ซึ่งจุนไม่ใช่คนด้วยซ้ำ แต่เป็นสิ่งที่ของที่ทิ้งไปเมื่อไรก็ได้

“กลับมามาหาน”

ซึ่งจุนร้องขอด้วยสีหน้าบูดเบี้ยวแสนเจ็บปวด

พอลืมตาก็เห็นสายตาของจิอันมองมาที่ตัวของตนเอง ปลายคิ้วขวาของซึ่งจุนมีแผลเป็นขนาดหนึ่งเซนติเมตร ถึงจะเลเซอร์หลายครั้งจนแทบมองไม่เห็นด้วยตาเปล่า แต่บางครั้งหากใบหน้าแดงกำเพราะเจอความร้อน ก็ให้เห็นรอยจางๆ ซึ่งตอนนี้ใบหน้าของซึ่งจุนคงจะแดงขึ้นแน่ๆ

ซึ่งจุนถอนหายใจยาวคล้ายพยายามสงบจิตใจ น้ำเสียงที่เปล่งออกมาเยือกเย็นกว่าที่ตั้งใจไว้

“ฉันจะยอมยกโทษให้สักครั้ง”

เหมือนที่เขาเคยถามจิอันคราวก่อน ไม่ว่าจะมีคนอื่นจริงหรือไม่ เขาจะยอมปิดตาให้ครั้งหนึ่ง ความรักอาจมีวันหมดอายุ แต่อย่างน้อยการแต่งงานของอูซึ่งจุนก็ต้องไม่จบที่การหย่าร้าง

จิอันเหม่อมองรอยแผลเป็นตรงปลายคิ้วของซึ่งจุนแล้วเปลี่ยนสีหน้ากลายเป็นใบหน้าเย็นชาที่อ่านความรู้สึกไม่ได้

“เตรียมเอกสารให้หน่อย ถ้าเป็นไปได้ก็อยากเริ่มจัดการทุกอย่างแล้วซึ่งมันดีกว่าที่ด้วย”

“งั้นก็ไปฟ้องเอา ไม่มีทางที่ฉันจะยอม”

ความเจ็บปวดอาจทำให้คนเราเกิดความกลัวและมีจิตใจที่แคบลงจริงๆ ซึ่งจุนไม่เชื่อข่าวว่าจิอันกำลังจะฟ้องหย่าเขาด้วยซ้ำ เพราะจิอันไม่ใช่ว่าจะฟ้องหย่า อีกทั้งยังไม่มีเงินมากขนาดนั้น และเป็นเรื่องไร้เหตุผลที่จะใช้เงินของซึ่งจุนมาฟ้องหย่าซึ่งจุน

“ถ้าฟ้องร้องฉัน ผลจะออกมาเป็นยังไง ไม่ต้องอธิบายก็รู้ใช่ไหม”

แม้ไม่รู้ความหมายของการหย่า แต่ก็พอจะเข้าใจได้ว่าจิอันจะไม่ได้รับเงินค่าทำขวัญจากซึ่งจุนเลยสักวอน และซึ่งจุนก็สามารถทำให้จิอันเดินออกจากบ้านได้โดยไม่มีเงินติดตัวเลยแม้แต่วอนเดียว เพราะซึ่งจุนได้จ้างทนายความอันดับหนึ่งของชนแอนดัส ซึ่งในกลุ่มอดีตผู้พิพากษา

และอัยการมาเป็นหัวหน้าทีมกฎหมายเพื่อการนี้โดยเฉพาะ

คำขู่จริงจังของซึ่งจุนทำให้จีอันระเบิดเสียงหัวเราะดูตันแล้วลุกขึ้น
พรวดพราด ซึ่งจุนทั้งตกใจและตกตะลึงจนต้องส่ายหน้า

“ผมแนะนำอะไรให้อย่างหนึ่งจากสิ่งที่เจอมากับตัวเอาไหม”

จีอันสวมแว่นกันแดดแล้วหยิบสัมภาระ พยายามคิดคำพูดอยู่ครู่หนึ่ง
ก่อนเปิดปากพูดกับซึ่งจุนที่หายใจแรง

“การรักพี่เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ก่อนจะคบคนต่อไป ช่วยบอกเขา
ด้วยว่าให้ดูเงินในกระเป๋าของตัวเองก่อน แล้วค่อยตัดสินใจแต่งงาน”

จีอันหันหลังให้แล้วเดินออกจากสกายเลนจ์ ซึ่งจุนจึงเริ่มดื่มเหล้า
หนักเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา

เข้าสู่วันที่เจ็ดที่ซึ่งจุนเอาแต่ดื่มวิสกี้ทุกคืนทั้ง ๆ ที่ท้องว่าง

และเป็นวันที่เขาตัดสินใจว่าจะทำตัวแบบนี้เป็นวันสุดท้าย สุขภาพ
ของเขาแย่ลงเพราะนอนน้อย เอาแต่ดื่มเหล้ามากจนหมดวันเพราะกับ
ลำไส้ ส่งผลให้เขาเมาเร็วกว่าวันอื่นๆ

ซึ่งจุนลูปปลายนิ้วขาวอย่างติดเป็นนิสัย รอยแผลเป็นขนาดหนึ่ง
เซนติเมตรที่จะเห็นจาง ๆ เมื่อใบหน้าแดงขึ้นจากการดื่มเหล้าหรืออากาศ
ร้อนจัด เป็นเหมือนอนุสรณ์ที่จีอันสร้างไว้ให้เขา

ตอนคบกับจีอัน ซึ่งจุนศึกษาวิธีการออกเดทหลายอย่าง เขาไม่อยาก
ชลุกอยู่แต่ในโรงแรมเหมือนคู่รักส่วนใหญ่ที่สนใจสายตาของคนอื่น

เขาอยากทำตัวเหมือนคู่รักปกติ อยากเป็นผู้ชายที่จีอันเชิญไปบ้าน
เขาจึงไม่ได้ลัลลอบแอบคบกับจีอัน

แต่เพื่อหลบหลีกสายตาของผู้คน ซึ่งจุนจึงได้หาวิธีใหม่ในการออกเดท
พยายามจนได้ใบอนุญาตขับเรือขนาดเล็กมาเพื่อพาจีอันไปตกปลาในทะเล
แต่การเดทครั้งแรกกลับเปล่าประโยชน์ และวันนั้นยังทำให้จีอันเกิดบาดแผล
ทางใจ

ปัญหามาจากตะขอเบ็ดตกปลาที่จีอันกำลังฝึกเหวี่ยง จีอันเหวี่ยง
คันเบ็ดมาข้างหลังโดยไม่คิดอะไร แต่ตะขอเบ็ดไปเกี่ยวคิ้วของซึ่งจุน ด้วย

ความไม่รู้จี้จนจึงตึงคันเบ็ดเบา ๆ เป็นเหตุให้เลือดไหลเต็มหน้าซึ่งจน

มันเป็นตะขอปลายใหญ่ที่มีเสียงเยอะ โชคดีที่ไม่เกี่ยวโดนเปลือกตา จนฉีกขาด ทว่าตาข้างขวามีเลือดท่วมจนซึ่งจนเห็นแต่สีแดงเต็มไปหมด

ซึ่งจนตกใจกับปฏิกิริยาของจี้จนมากกว่าความเจ็บเสียอีก

จนถึงเมื่อครู่ ซึ่งจนเคยคิดว่าจี้จนเป็นคนเลือดเย็นอยู่เสมอไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น แต่พอเห็นเลือด จี้จนกลับหน้าซีดเผือดและตัวสั่นงันงก ถ้าทำท่าเหมือนจะเจ็บอีก จี้จนคงเป็นลม เขาจึงไม่ร้องสักแอะ

ซึ่งจนรีบตัดเอ็นเบ็ดออก จากนั้นจึงลงเรือเล็กเพื่อขึ้นฝั่งที่ใกล้ที่สุด ไปหาคลินิกแถวนั้น โดยที่ตะขอเบ็ดยังเกี่ยวคิ้วอยู่

หมอที่คลินิกขนาดเล็กในหมู่บ้านชนบทอายุเยอะและเป็นโรคมือสั่น จี้จนคอยอยู่เคียงข้าง พยายามซ่อนความกังวลไว้ และคอยเตือนคุณหมอว่า “คุณหมอครับ ต้องฆ่าเชื้อมีดผ่าตัดด้วยสิครับ” ทั้งที่สองมือกำแน่น

เมื่อเย็บแผลที่คิ้วเสร็จ จี้จนก็ร้องไห้ น้ำตาไหลพราก

“เจ็บไหม”

“ซา ไม่ค่อยรู้สึกอะไรหรอก”

“ถ้าติดเชื้อจะทำยังไง แผลเป็นอีกล่ะ”

จี้จนได้แต่ยกมือสั่น ๆ ขึ้นโดยไม่กล้าแตะบริเวณที่ปิดผ้าก๊อชไว้ ดวงตาของเขาลอยหน่วยด้วยน้ำตา แล้วจ้องมองซึ่งจนอย่างละเอียด สีหน้าเป็นห่วงปนหวาดกลัวคล้ายไม่รู้จะทำอย่างไรดี กิริยาเช่นนั้นกลับทำให้ซึ่งจนอารมณ์ดีจนหลุดหัวเราะ

“นั่นก็ดีสิ”

จี้จนสูดน้ำมูกด้วยสีหน้าสงสัย ซึ่งจนยิ้มทั้ง ๆ ที่ยังสวมเสื้อยืดเป็นเลือด

“ถ้าเป็นแผลเป็น นายจะได้ทำตากับฉันทุกครั้งที่เห็นมัน จะได้ใจอ่อน”

จี้จนยิ้มด้วยใบหน้าเบือนคราบน้ำตาและน้ำมูก จากนั้นก็จุ่มพิต็อกฝ้าย ผ้ามือของซึ่งจนที่ชุบแผ่นหลังช่วยขจัดอาการคันเทา การถอนหายใจอย่างโล่งอกที่จี้จนพ่นออกมา กลายเป็นลมหายใจของซึ่งจนที่ลากผ่านริมฝีปาก ซึ่งจนชอบที่ตัวเองเป็นคนทำให้จี้จนสบายใจ

แม้จะพูดไปแบบนั้น แต่ถ้าทั้งแผลเป็นไว้จะลำบาก เขาจึงเข้ารับการเลเซอร์อยู่ครึ่งปี ก่อนแผลจางก็ใช้วิธีแต่งหน้าหนาๆ และปลูกคิ้วส่วนที่เป็นรอยแผลเพื่อปกปิด

ซึ่งจนนึกถึงภาพจิ๋นจ๋องหางคิ้วของเขาเขม็งที่สกายเลานจ์เมื่อหนึ่งสัปดาห์ก่อน อาจเป็นเพราะซึ่งจนพยายามลบแผลเป็นให้จางลงอย่างหนัก จิ๋นจ๋องไม่ใจอ่อนเมื่อเห็นแผล ซึ่งเขาเจ็บปวดกับความจริงข้อนี้จนต้องดื่มเหล้าปริมาณมาก

เหล้าไม่ช่วยแก้ปัญหา แต่ช่วยให้ลืมปัญหาได้บ้าง

ซึ่งจนมองแก้วเหล้าที่วางอยู่บนบาร์ค็อกเทลพลางนึกถึงสิ่งที่อยากลืมอีก ผลลัพธ์คือ เมื่อหลายวันก่อนเขาทำเรื่องขายหน้าโดยการโทรหาจิ๋นจ๋องในสภาพเมามาย ทั้งยังมีคำพูดจากอีกฝ่ายที่เขาปล่อยวางไม่ลง

“เหตุผลที่จู่ๆ ก็จะช่วยๆ ต้องมีคนอื่นอยู่แล้ว ใช่ไหม”

ตอนนั้นจิ๋นจ๋องยื่นเอกสารยินยอมหย่าให้ ก่อนตอบคำถามนี้ว่า “พูดความจริงไม่ได้”

นั่นไม่ใช่การปฏิเสธเสียทีเดียว และยังมีเรื่องอื่นอีกที่ทำให้ความคลางแคลงของซึ่งจนมีเหตุผล

จิ๋นจ๋องเบื่อหน่ายมานานแล้ว แต่ก็ไม่เคยยื่นชาต่อเรื่องบนเตียงจริงๆ เรื่องนั้นค่อนข้างดีมาโดยตลอด จนเขารู้สึกวางใจว่าเรายังคงเป็นคู่สามีภรรยา

ทว่าก่อนจะขอหย่า จิ๋นจ๋องไม่ให้ซึ่งจนแตะต้องแม้แต่ปลายเส้นผมมาเป็นเวลาราวสองเดือน ดังนั้นจึงยากที่จะคาดเดาเป็นอื่น ซึ่งผิดจากความมั่นใจของเขาว่า ต่อให้ตายแล้วเกิดใหม่ จิ๋นจ๋องก็จะมีพฤติกรรมนอกลู่ นอกทาง แต่คำตอบที่ได้จากคำถามของซึ่งจนนั้นสุดจะทนได้

“...จากนี้จะลองคบหาดู”

“หา?”

“ชีวิตที่รู้จักแต่เพียงคนเดียวแบบนี้หน้าเสียดายออก ผมเองก็ควรคบกับคนอื่นดูบ้างสักครั้งนี่ อัลฟาที่เด็กกว่าผมสักแปดปี”

ซึ่งจนกดตัดสายทิ้งทันที จิ๋นจ๋องเป็นพวกที่เกิดมาชอบพูดจาทำให้คนอื่น

มีน้ำโห

เขายกแก้วขึ้นชดวีสักจ้นหมด แล้วเดินเคาะแก้วเหล้าเปล่าๆ ไปทาง บาร์เทนเดอร์

“วันนี้พอเถอะครับ ท่านกรรมการอู แบบนี้จะเกิดเรื่องใหญ่ไذنะครับ”

ดวงตาปรือปรอยทำให้ขนาดดวงตาของซึ่งจุนหรือลงเหลือเพียงหนึ่งใน สามของปกติ ก่อนจะมองเห็นบาร์เทนเดอร์เป็นสามคน

ตลอดหนึ่งสัปดาห์ที่เขามาถือกลบาร์แห่งนี้ เขาเพิ่งเคยเห็นใบหน้านี้ เป็นครั้งแรก และไม่รู้สึกลแปลกที่ถูกบาร์เทนเดอร์เรียกว่า “ท่านกรรมการอู” เพราะพรสวรรค์ในการทำให้คนที่เพิ่งเจอกันครั้งแรกรู้สึกเหมือนเป็นเพื่อนที่ รู้จักกันมานาน คือคุณสมบัติที่ดีของบาร์เทนเดอร์

ซึ่งจุนจ้องมองบาร์เทนเดอร์คนนี้ที่มีความสามารถค่อนข้างดี อีกฝ่าย ถอนหายใจเบาๆ แล้ววางวีสักแก้วใหม่ให้

“ผมพุดซัดแล้วนะครับ”

บาร์เทนเดอร์แตะปลายนิ้วบนปากแก้ววีสัก

“ถ้าดื่มแก้วนี้เข้าไปอีก ท่านกรรมการอูอาจตายไذنะครับ”

บาร์เทนเดอร์ที่มีความเชี่ยวชาญเรื่องแอลกอฮอล์ให้ความเห็นว่า การ ดื่มในปริมาณที่มากเกินไปขนาดของซึ่งจุนอาจทำให้ถึงตายได้

ฉะนั้นหลังจากดื่มแก้วนี้เขาจะหมดสติอย่างแน่นอน ถ้าเป็นเวลาคื่น ซึ่งจุนคงเปรียบดั่งแนวมาฉิโน คือแนวป้อมปราการของฝรั่งเศสที่แน่นหนา และแข็งแกร่งมาก ซึ่งช่วยยับยั้งการรุกรานของเยอรมนี และจะไม่มีทางล้ม เติดขาด ซึ่งจุนกำแก้วเหล้าแน่นพลางลั้งเลครูหนึ่ง จากนั้นจึงเคาะแววน แต่งงานกับแก้วเหล้าจนเสียงดังกริกๆ

พอเห็นแบบนี้แล้ว นอกจากจะไม่ช่วยแก้ปัญหาก็ไม่ช่วยให้ลิ้ม เสียงของจ๊ออันที่ก้องอยู่ในหัวก็เหมือนจะดังขึ้นเรื่อย ๆ จนเวียนหัว

“ก่อนจะคบคนต่อไป ช่วยบอกเขาด้วยว่าให้ดูเงินในกระเป๋าของตัวเอง ก่อน แล้วค่อยตัดสินใจแต่งงาน”

แค่คำพูดเสียดสีของจ๊ออันก็กระตุ้นให้ซึ่งจุนเดือดดาลได้ ซึ่งจุนไม่คิด ว่าจ๊ออันตัดสินใจแต่งงานกับเขาเพราะทรัพย์สินที่มี เนื่องจากจ๊ออันเป็นคน

หยิ่งในศักดิ์ศรีมากจนแทบจะกลายเป็นคนที่ไม่มีใครอยู่รอบกาย

จีอันบอกว่าชอบซึ่งจุนเพราะเขาดูเหมือนผู้ชายธรรมดา แม้จีอันจะอยู่ในวงการบันเทิงอันหรรหาวังอยู่บนปูเมฆ แต่เขาก็อวยากรักษาชีวิตประจำวันแสนเรียบง่ายเอาไว้

“การรักที่เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้”

ซึ่งจุนยังเชื่ออีกว่าคำพูดสุดท้ายของจีอันมาจากใจจริง อย่างน้อยเมื่อก่อนก็เคยเป็นแบบนั้น แต่จู่ๆ จีอันก็เลิกพยายามที่จะรักเขาโดยไม่รู้เหตุผล ซึ่งจุนไม่รู้ว่าจะทำไมจีอันถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้

“ตายแล้วก็เกิดใหม่”

แม้ใครจะมองว่าคำพูดนั้นเพื่อเจ้อ ก็ใช่ว่าสิ่งที่พูดออกไปจะไม่ใช่ว่าสิ่งที่คิด

ซึ่งจุนอยากร้อนเวลา อยากเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง และอยากเป็นผู้ชายที่ครั้งหนึ่งจีอันเคยรักและเชื่อมั่น แต่ปัญหาคือ เขาไม่รู้ว่าต้องเป็นมนุษย์แบบไหน ในสถานการณ์เช่นนี้ การเกิดใหม่เป็นคนอื่นที่ไม่ใช่ซึ่งจุนอาจดีกว่าบาร์เทนเดอร์ถึงกับเอ่ยว่า “โธ่ แบบนั้นก็น่าเสียดายแย่ จะเกิดมาเป็นคนอย่างท่านกรรมการอูไม่ได้ง่ายเลยนะครับ”

ซึ่งจุนไม่เคยคิดว่าตัวเองโชคดีที่เกิดและเติบโตมาแบบนี้ วาสนาอันโดดเด่นคือสิ่งที่อยู่ซึ่งจุนควรได้รับ และเขาไม่เคยแม้แต่จะจินตนาการถึงการใช้ชีวิตแบบอื่น จึงไม่เคยคิดว่าสิ่งที่มีเป็นสิ่งสำคัญ มีเพียงอนจีอันที่ทำให้ซึ่งจุนอยากเป็นคนอื่นที่ไม่ใช่ตัวเองเป็นครั้งแรกในชีวิต

“ถ้าเกิดใหม่ได้อีกครั้ง มีคนที่ท่านกรรมการอูอยากเป็นไหมครับ”

“อัลฟาที่เด็กกว่าผมสักแปดปี”

น้ำเสียงของจีอันยังคงก้องอยู่ในหัว ซึ่งจุนยกแก้วเหล้าขึ้นดื่มจนหมดแล้วความในใจก็หลุดออกจากปากที่ปิดเบี้ยว

“ผู้ชายที่อนจีอันต้องการ”

เขากระแทกแก้วเหล้าเปล่าลงบนโต๊ะ

ความเมาเมาแผ่ซ่านไปทั้งตัว เหมือนอาการช็อกจากแอลกอฮอล์

ซึ่งจุนสับสนมือของคนขับรถที่พยายามจะพาเขาขึ้นรถ แน่หนอนว่าสติ

ของเขาเลื่อนรางลงเรื่อย ๆ ก่อนจะหลับตา เขายังเดินอยู่ในซอยขายอาหาร ที่มีป้ายชื่อร้านเปิดไฟกะพริบมากมาย ทว่าพอลืมหูลึกก็กลับพบว่าตนเอง อยู่บนสะพานที่มีรถแล่นผ่านไปมา พร้อมอาการเวียนหัวจนต้องหลับตาแน่น

ในช่วงเวลาโกลาหลที่คาดเดาไม่ได้ จู่ ๆ ซึ่งจุนก็ถูกชนไหล่จนเซ เมื่อลืมหูลึกแล้วตั้งสติได้ก็ถูกคนที่เดินถือร่มผ่านมาชนอีก ฝนก็ตกหนัก อย่างกับฟ้ารั่ว

ซึ่งจุนเดินอยู่ริมฟุตปาธข้างถนนด้วยความหงุดหงิด เสียงแตรรถยนต์ ทำให้หูอื้อ ระหว่างที่ใช้มือลูบใบหู เท้าข้างหนึ่งก็ตกจากฟุตปาธลงบนถนน เขาถอยหลังสองสามก้าวเพื่อไม่ให้ลื่น แต่กลับลงไปยืนบนถนนเลนขวา โดยไม่คิดหลบแสงไฟหน้ารถที่สาดส่องให้เห็น เพราะเขาคิดว่ามันไม่ใช่ความจริง และได้แต่เหม่อมอง

รถยนต์ที่ขับตรงมาหลบซึ่งจุนได้อย่างหวุดหวิด เมื่อเกือบจะเสียหลัก จึงบีบแตรด่าด้วยคำหยาบคาย ซึ่งจุนรู้สึกได้ถึงความเร็วของรถคันใหญ่ที่ ขับเฉียดผ่านจนเขาทรงตัวไม่อยู่ รู้สึกว่าพื้นกำลังพลิก แล้วสายตาก็ดับวูบ เหมือนถูกฟ้าผ่า

ซึ่งจุนคิดว่าตัวเองตายไปทั้งอย่างนั้น

เป็นจริงอย่างที่คนชอบพูดกันว่า เมื่อเผชิญหน้ากับความตายจะรู้สึก เหมือนเห็นโคมไฟที่มีภาพมั่ววิงวนอยู่เบื้องหน้า ความทรงจำย้อนกลับไปได้แต่อายุหนึ่งขวบจนถึงความทรงจำสุดท้ายที่เหลืออยู่ แต่ใช้เวลาไม่ถึง 0.5 วินาที สิ่งทีกระหน้าเข้ามากลายเป็นความรู้สึกของความตายที่แผ่ซ่านไปทั่วร่าง

“ถ้าเดิมแกวนี่เข้าไปอีก ท่านกรรมการอาจจะตายได้นะครับ” คำเตือนของบาร์เทนเดอร์แม่นยำจริง ๆ เขาไม่ควรดื่มแก้วสุดท้ายนั้นเลย ช่วงเวลานั้น มีใครบางคนมาจับไหล่ของเขาไว้แน่นแล้วดึงขึ้นมา

“นี่ ไฉ่วร! อยากตายเหรอ!”

ซึ่งจุนหมดสติไปในหัวงลิก ก่อนจะฟื้นมาหายใจเข้าลึกๆ เหมือนคนจมน้ำแล้วถูกชูขึ้น

ผู้มีพระคุณที่ลากซึ่งจุนซึ่งจมโคลนขึ้นมาบนฟุตปาธเป็นเด็กหนุ่ม

มองเดิน ๆ น่าจะดีกว่าซึ่งจุนลักลอบปี ซึ่งจุนหอบหายใจด้วยอาการตื่นตระหนกจนเกือบตาย ก่อนจะจ้องผู้ชายที่กำลังตะโกนใส่หน้าเขา

“เบอร์โทร.ของพ่อแม่นายคือเบอร์อะไร?”

อายุของเขาเลยวัยที่จะร้องหาพ่อแม่ตั้งแต่หัวค่ำเพราะเมา ซึ่งจุนไม่มีแรงจะพูดขอบคุณและไม่มีสติมากพอจะสงสัย เขาลุกขึ้นอย่างโง่งงไปแล้วผลักชายคนนั้นด้วยแขนข้างหนึ่ง อีกฝ่ายจึงถอนหายใจใส่โดยไม่ตะต้องซึ่งจุนอีก

ช่างเป็นเรื่องมหัศจรรย์อย่างยิ่งที่ซึ่งจุนมาถึงบ้านของเลขาฯจางก็ได้ในสภาพเช่นนี้

พอประตูบ้านของเลขาฯจางเปิดออก ซึ่งจุนก็กระซอกคอเลื้อยอีกฝ่ายสภาพเหมือนลูกหมาตักน้ำของซึ่งจุนที่เปียกชุ่มตั้งแต่หัวจรดปลายเท้า ทำให้เลขาฯจางแทบหมดแรง

“ไอ้เวรนี้บ้าไปแล้ว!”

เลขาฯจางไม่เคยตื่นตกใจด้วยเรื่องเล็กน้อย ขนาดตอนที่ซึ่งจุนประกาศว่าจะแต่งงานกับจี้อัน เขาก็ยังตอบว่า “*นั่นคงต้องหางานใหม่ เพราะอีกหน่อยผมคงตกงาน*” ด้วยสีหน้านิ่ง ๆ แล้วไม่พูดอะไรอีก

ทว่าครั้งนั้นกลับตกใจกับสภาพน่าเกลียดของซึ่งจุน ที่ชุดสูทราคาแพงเต็มไปด้วยโคลน ส่วนซึ่งจุนซึ่งทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้แบบที่ไม่ใช่ตัวเองก็ไม่มีอะไรจะพูดเช่นกัน เลขาฯจางสบตากับซึ่งจุนที่มีเลือดคั่งอยู่ในตาดูเหมือนเขากำลังหวาดกลัว

“ออกไปก่อนที่จะเรียกตำรวจ ไอ้เด็กนี่!”

ซึ่งจุนกระซอกคอเลื้อยเลขาฯจาง เลื่อนนอนลงตลอดที่มีสไลด์ลื่นลื่นชุดสูทที่เลขาฯจางชอบใส่เปียกไปครึ่งตัวเพราะฝนสาดเข้ามา อีกส่วนเพราะซึ่งจุนที่ตัวเปียกมาจากข้างนอก

เลขาฯจางสลัดซึ่งจุนออกเหมือนสื่อกับโจร ซึ่งจุนยังจับเขาแน่นขึ้นพลางเอ่ยว่า “*ฟี้กิด*” ด้วยเสียงแผ่วเบา จนมือของเลขาฯจางที่กำลังปกป้องพลันชะงัก

“ฉันทำไม่ได้ ตอนนี้อยู่แล้ว”

“...ท่านกรรมการอู”

“ทำไม่ได้ พี่ก็โต ผมเลิกกับหมอนั้นไม่ได้...”

มือที่กำแน่นของซึ่งจุนคลายออกพร้อมกับสติเลือนหาย หัวเข่าทรุดลง
กระแทกพื้นเสียงดัง

และในขณะนี้ ซึ่งจุนยึดกระจกตรงหน้าเอาไว้ ก่อนจะตะโกนไล่เลขาฯ
จางที่ไม่รู้เรื่องราว

“เกิดอะไรขึ้นกับผมกันแน่!”

ดิวอย่า

ครอบครัวนี้ไม่มีการจดทะเบียนซ้ำสอง ตายจากกันได้แต่ห้ามหย่า
เมื่อถูก 'อนจิอัน' ภรรยาโอบกอดผู้มีความรักแรกแห่งชาติจวบจนตายโดยไม่ทันตั้งตัว
โดยให้เหตุผลว่าอยากคบคนอื่นที่เด็กกว่าดูบ้างสักครั้ง
อัลฟายินเด่นวัยสามสิบหกผู้สูงส่งอย่าง 'อูซิงจุน' จึงเสียศูนย์
เขาหันไปพึ่งพาแอลกอฮอล์และดื่มหนักจนภาพตัด
ทว่าเมื่อตื่นขึ้นมากลับพบตนเองในรูปลักษณ์ใหม่วัยยี่สิบ
ที่รักอยากมีแฟนใหม่ที่เด็กกว่าจันทหรือ จัดไปเลยจ้า...

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-7410-0

9 786161 874100

18+

Omegaverse ,
Miscarriage

545 บาท